

ΚΜιχ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀκλείδωτα, ἀνοιχτά 1, ἀσφά-
λιστα, ξεκλείδωτα.

ἀπόκλεισι ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω.

Λύπη, θλίψις (θὰ ἐσήμαινεν ἡ λ. τὸ πρῶτον τὸν ἐκού-
σιον ἀποκλεισμόν καὶ τὴν παῦσιν τῆς πρὸς ἄλλους ἐπι-
κοινωνίας ἔνεκα μεγάλης λύπης): *Μιὰν ἀπόκλεισι ποῦ τὴν
ἔχει! ἡ λύπη τρέχει ἀπουπάνου δον.* Συνών. ἀποκλει-
σμός 1 β.

ἀποκλεισμός ὁ, σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποκλεισμός.

1) Τὸ νὰ ἀποκλεισθῇ τις ἐντός, τὸ νὰ μὴ δύναται
νὰ ἐξέλθῃ σύνηθ.: *Ἦταν ἀποκλεισμός ἀπὸ τὸν καιρὸ - ἀπὸ
τῆ βροχῆ - ἀπὸ τὸ χιόνι κττ.* β) **Ἀπόκλεισι**, ὁ ἰδ., Νάξ.
(Ἀπύρανθ.): *Εἶδα ἀποκλεισμό ποῦ τὸν ἔχει τὸ σπῖτι ἐκεῖνο!*

2) Τὸ νὰ ἀποκλεισθῇ τις τῆς ψηφοφορίας, τὸ νὰ ἐμπο-
δισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ψηφίσῃ, ἰδίᾳ ἐπὶ χωρίων ἢ δήμων
σύνηθ. β) Πολιορκία, περικύκλωσις Ἡπ.: Ἄσμ.

Ξεσπαθωμένος χύθηκε σὲ χίλους Ἀρβανῖτες

νὰ φύγῃ τὸν ἀποκλεισμό, νὰ πιάσῃ ριζοβούνια.

3) Ἀπαγόρευσις ἐξόδου ἅμα καὶ εἰσόδου, διακοπὴ ἐπι-
σιτισμοῦ καὶ ἐμπορικῆς κινήσεως σύνηθ.: *Ἀποκλεισμός
τῆς Κρήτης - τῆς Ἑλλάδας.*

ἀποκλειστήρα ἢ, ἀμάρτ. *ποκλειστήρα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω.

Τόπος περικλειστός, ἰδίᾳ ὅπου διανυκτερεύουν τὰ ποι-
μνια. Συνών. ἀποκλείστρα 1, μάντρα.

ἀποκλειστικός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀποκλειστικεῖα
Πελοπν. (Μάν.)

Ὡς ἐξ οὐσ. *ἀποκλειστικῆς ἢ *ἀποκλειστικός < ἀπο-
κλείω.

Ὁ προκαλὼν ἀποκλεισμόν, ἀδυναμίαν ἐξόδου: Φρ.
Ἀποκλειστικεῖα μέρα (καθ' ἣν δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ οἴκου τοῦ ἔνεκα κακοκαιρίας). Συνών. ἀποκλει-
στός 1.

ἀποκλειστός ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μεσσ.)
ἀπουκλ'στός Θράκ. (Αἰν.) ἀπόκλειστος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2, 21.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκλειστος.

1) **Ἀποκλειστικός**, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν.
(Κάμπος Λακων. Μεσσ.): *Ἀποκρίες ἀποκλειστές* (χειμω-
νιάτικες, βροχερές) Κάμπος Λακων. || Γνωμ. *Χριστούγεννα
χριστόχινα, Φῶτα φωτεινά, Ἀποκρίες ἀποκλειστές, Λαμπρὴ
καλοβρεμένη, εἶναι ὁ χρόνος ὁ καλὸς* (δηλ. εἶναι εὐφορία
καρπῶν) Μεσσ. 2) Κλειστός ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.:
Ποίημ.

*Εἶναι παλάτι ἐρημικὸ καὶ ἀπόκλειστο ἡ καρδιά μου,
μαρμαρωμένον βασιλεῖα βαστάει τὸν ἔρωτα μου.*

ἀποκλείστρα ἢ, Κάρπ. Κρήτ. (Ρέθυμν.) Κύθηρ. Σέριφ.
Σῦρ. — Μποῆμ Ἀγριολούλ. 110 — Λεξ. Αἰν. ἀπουκλείστρα
Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄρτοτ. Εὐρυταν.)
ποκλείστρα Χάλκ. ἀποκλείστρα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα.

1) Χῶρος περικλειστός, περὶφρακτός, ὅπου περιορί-
ζονται ζῶα ἰδίᾳ βοσκήματα εἴτε πρὸς διανυκτέρευσιν εἴτε
πρὸς ἀπομόνωσιν κττ. Κύθηρ. Χάλκ. Σῦρ. — Λεξ. Αἰν. Συνών.
ἀποκλειστήρα, μάντρα. β) Ὁ πρὸ τῶν ἀγροτικῶν
οἰκιῶν περικλειστός χῶρος Σῦρ. γ) Φράγμα σχήματος
γωνίας πρὸ τῆς θημωνιάς καὶ τῆς παρ' αὐτὴν καλύβης

Σῦρ. δ) Ἀγρός περὶφρακτός πρὸς νομὴν βοσκημάτων
Σέριφ. 2) Τόπος ἀδιέξοδος Σκῦρ. — Μποῆμ ἔνθ' ἄν.: *Δὲ
θὰ πατοῦσε ποδάρι Τούρκου 'ς ἐκεῖνη τὴν ἀποκλείστρα Μποῆμ
ἔνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπουκλείστρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄρτοτ. Εὐρυταν.) Ἀποκλείστρες Κάρπ.
Σκῦρ. 3) Κακόγλωσσος γυνή, ἡ οἷονεὶ ἐξαναγκάζουσα τὰς
γυναῖκας νὰ μὴ ἐξέρχωνται ὑπὸ φόβου Κρήτ. (Ρέθυμν.):
Αὐτὴ εἶναι ἀποκλείστρα τῆς γειτονιάς. 4) Ἡ ζῶσα βίον
μονήρη γυνή, ἡ ἀκοινώνητος Μακεδ. (Βλάστ.): *Εἶναι
ἀποκλείστρες αὐτές, θέλουν νὰ κλειοῦντι σπῖτ'.**

ἀποκλείω λόγ. κοιν. ἀποκλειῶ Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἄ.)
Κίμωλ. Κρήτ. *ποκλειῶ* Ἡπ. Θράκ. (Στέρν. κ. ἄ.) Κίμωλ.
Κρήτ. (Κατσιδ. κ. ἄ.) Τῆλ. *ποκλῶ* Ρόδ. *πουκλείνου*
Εὐβ. (Στρόπον.) *ποκλείζω* Ρόδ. Χάλκ. *ποκλείτσω* Σύμ.
Τὸ ἀρχ. ἀποκλείω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κλείω τινὰ ἐντός, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον
κοιν.: *Ἡ βροχὴ - ὁ καιρὸς - τὸ χιόνι μᾶς ἀπόκλεισε.* Ἀπο-
κλειστήκαμε 'ς τὸ χωριὸ μας ἀπὸ τὸ χιόνι κοιν. Τοῦ ἡσάλε
τόσα λόγια ποῦ τὸν ἀπόκλεισε (τὸν ἔκαμε νὰ μὴ ἐξέρχεται
τῆς οἰκίας του) Κρήτ. *Ἐπήγαγε μὲ τσοὶ βέργες καὶ τὴν ἐπο-
κλείσανε 'ς τὸ σπῖτι Κατσιδ. Ἐκεῖνη ἀποκλείεται Μυριόφ.*
*Λέν κοντάου νὰ βγοῦ ὄξου, μὲ ἀπόκλεισι Στρόπον. Ὅταν τοῦ
πιδί σ' κἀν' οὐλου φτιξίές, οἱ πουκλείνουνι οὐ κόσμους ἀπὸν
τὰ παράπουνα αὐτόθ. Μὲ πόκλεισις, δὲ μπουροῦ νὰ βγοῦ ὄξου
ποῦν τοῦ μαντρί μ' (δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐξάγω τὰ ποιμνιά μου
εἰς ἀρκετὴν ἔκτασιν πρὸς βοσκήν) αὐτόθ. Τὰ ζῶα ἀπο-
κλοῦσα ἐκεῖ μέσα Στέρν. Πάμε ν' ἀποκλείσωμε (ἐνν. τὰ βοσκή-
ματα ἢ ἄλλα κτήνη εἰς τὴν μάνδραν ἢ ἄλλον περὶφρακτον
χῶρον) Νίσυρ. *Ποκλείτσω τὰ κατσίκια Σύμ. Ἐπαιζα μαζὶν
τους οὐλ' ἀν' μέρα κ' εἶχα τὰ πόατ-τα ποκλεισμένα Ρόδ. || Ἄσμ.*
*Ἀρνὶν καὶ ῥίφιν ἀνέθρεφα, | σὲ ἄγριον βουνὸν τὸ ἐμέρωνα,
σὲ χρυσὴν μάντραν τὸ ἐπόκλειτσα*
(ἐμφδ.) Ρόδ.*

Ἀνδροῦτσος ἀποκλείστηκε 'ς τὸ μέγα μοναστήρι
ἀγν. τόπ. β) Ἐμποδίζω τὴν εἰσοδον Θράκ. (Στέρν.) κ. ἄ.:
Τὸν ἀποκλοῦσε ἔξω. 2) Φέρω εἰς ἀδιέξοδον, κάμνω τινὰ
νὰ στενοχωρηθῇ Λευκ.: *Πῆγα νὰ τσοῦ κάμω βίτ'τα καὶ
μ' ἀποκλείσανε μάννα καὶ θνατέρα μὲ τσοὶ βρισές τσον.*

Β) Μέσ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ μεγάλης λύπης,
ὑπὸ ἀπελπισμοῦ, καὶ ἔνεκα τούτου ἀποφεύγω τὴν ἐξο-
δον ἐκ τοῦ οἴκου Κρήτ. (Κατσιδ. κ. ἄ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Ἐποκλείστηκεν ἀπόδεν ἐπέθανεν ὁ δάρδας τση Ἀπύρανθ.
*Ἐποκλείστησαν τὰ κακόμοιρα καὶ φτὰ αὐτόθ. Μὲ τσοὶ
φασαρίες ἐποκλείστηκε καὶ δὲ δῆνε θωρεῖ ἄθροπος Κατσιδ.*

2) Κατέχομαι ὑπὸ ἰσχυρᾶς λύπης, εἶμαι ἀπογοητευ-
μένος Κρήτ. (Κατσιδ.): *Ἐποκλείστηκε ἀπὸν τὸ γαῆμό τζη
καὶ δὲ μιλεῖ ἄθρῶπον.*

ἀπόκληρος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόκληρος.

1) Ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας: *Τὸν ἔκανε ὁ πατέ-
ρας του ἀπόκληρο. Μὲ βγάλανε μένα ἀπόκληρη.* 2) Ὁ ἐστε-
ρημένος τῶν ἀγαθῶν τιнос: *Εἶναι ἀπόκληρος τῆς ζωῆς - τῆς
τύχης κττ. || Ποίημ.*

Ναί, ἄφησε, ἐλπίδα μου, | εἰς τὴν θερμὴ σου ἀγκάλη

τῆς τύχης ὁ ἀπόκληρος | νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι

ΙΜάμου Ἀγριολούλ. 33

ἀποκληρώνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκληρῶ.

Καθιστῶ τινὰ ἀπόκληρον, ἀποκλείω τῆς κληρονομικῆς
μερίδος, ἀποκηρύττω: *Τὸν ἀποκλήρωσε ὁ πατέρας του. Εἶναι
ρέμπελος καὶ τὸν ἔχει ὁ πατέρας του ἀποκληρωμένο κοιν.*
Συνών. ἀποπαιδίζω.

